

כל הציוד הזה נתן לחייל של 1974 הגנה רבה. אולם הגנתו העיקרית היתה בניידותו הפנטסטית. הוא היה המטרה החמקנית ביותר בדברי ימי המלחמות.

צבא הסובייטי כבש בינתיים את כל יבשת אירופה. נגד כוחות אלה הונחתה המהלומה הראשונה. היעד שלה: להשמיד את כוחות הסובייטים במרוצת שהשתרע בין בריסל, שטראסבורג, ברלין ודנמארק — שטח הגדול פי עשר ממדינת ישראל.

הפעולה נפתחה בהפצצה כבדה של טילים, ששוגרו ממרחק של כ-15 אלף קילומטרים על-ידי צוללות. תפקידם היה לשחק את בסיסי הטילים והמטוסים הסובייטיים בשטח היעד, ולנתק את השטח מכל סביבתו.

בעקבות הטילים באו הטילונים. הם היו יורשי הצנחנים של ימים עברו — כוח ששוגר בתוך טילים ארוכי-טווח. הטילים היו מצוידים במצנחים שהביטוח ירדה איטית. הטילונים נועדו לתפקידים מיוחדים.

אחריהם בא גל ההתקפה העיקרי שהמריא מעל סיפוני נושאות המטוסים — כוח ההליקופטרים והטאנקים המעופפים, שפלשו אל היעד בטיסה שטוחה, מעל לצמרות העצים. בראשו טו הדבורים — מטוסים ללא טייסים שהופעלו ממרחק, ריחפו מעל ליעד, מסביבו הכוחות הפולשים, כדי לאפשר שינויים של הרגע האחרון בתוכנית.

הטאנקים המעופפים היו שונים מן הטאנקים הקודמים. שריגם היה קל בלבד, להגנה מפני כדורים והקרנה, כי עיקר הגנתם היה בניידות. הם לא ירו בתותחים, אלא שיגרו טילים, דבר שמנע את הצורך בצריח המגושם.

הטאנקים וההליקופטרים ירדו בכל מקום על יעדם משני כיוונים ניצבים. אחרי שהצליחו לרתק את אויבם, הופיע כוח שלישי, מוחית אחרת, בעורף האויב. כל קרב נמשך רק שעות-שלוש. אם נכחו האמריקאים לדעת כי לא הצליחו להתגבר על אויבם בזמן הזה, או שנוצר קפאון, פשוט ניתקו את המגע והסתלקו. הם ידעו שאם ישתהו ונמן רב מדי במקום אחד, ישמשו מטרה לטילים גרעיניים.

זאת היתה מלחמת-בוק. יחידה אחת ערכה שלוש, ארבע התקפות ביממה אחת, כשהיא נעה ללא הפסק. לעולם לא ישנה פעמים באותו מקום. הכוחות הסובייטיים היו כה עסוקים בהתגוננות מפני התקפות-פתע, שלא יכלו לגשת לעריכת התקפה משלהם.

לא כל כוחות-הפלישה הצליחו. אחד מהם נתקל בכוח אויב הרבה יותר גדול מכפי שציפה. ההסחאה הסובייטית היתה טובה ולא נתגלתה במלואה. כשיצאו החיילים האמריקאים מן ההליקופטרים ועלו על היעד שהיה חבוי ביער, נתקלו באש-תופת. רוב הטאנקים המעופפים שלהם הושמדו. הטאנקים הסובייטיים רדפו אחריהם והחלו משמידים את ההליקופטרים החונים. מגיני שדה-הנחיתה, שהיו מצוידים בטילים-משמידים-טאנקים, לא הספיקו כדי לתסום את ההתקפה.

לאט-לאט הצליחו הדבורים האמריקאיות לצרף יחד תמונה ברורה של הקרב. הפיקוד האמריקאי נתן את הפקודה: "קפוא!" באלחוט שידר המפקד האמריקאי את נקודות-הציון של שלושה יעדים. תוך שניות מעטות שוגרו שלושה טילים גרעיניים טאקטיים, אחרי שהאלחוט הזהיר את כל החיילים האמריקאים בשטח ההפעיל את עדשות-ההאפלה בקרביהם.

דלתות-הנפילה, שסגרו מלמעלה את מינהרת שיגור הטילים. במקום זה הפעילו האמריקאים את נשקם האחרון — אש נזולית. היא נשפכה מלמעלה לתוך הבסיס, דרך החריצים. כשעלו האמריקאים על ההליקופטרים והסתלקו במהירות למקומות-המיפגש המרוחקים שנבקעו מראש, שמעו מאחוריהם את ההתפוצצות האדירה של הטילים בבטן האדמה, שהשמידה את הבסיס כולו. ההתקפה כולה ארכה רק כמה שעות. ההליקופטרים חזרו למטוסי-התובלה שהחזירום הביתה.

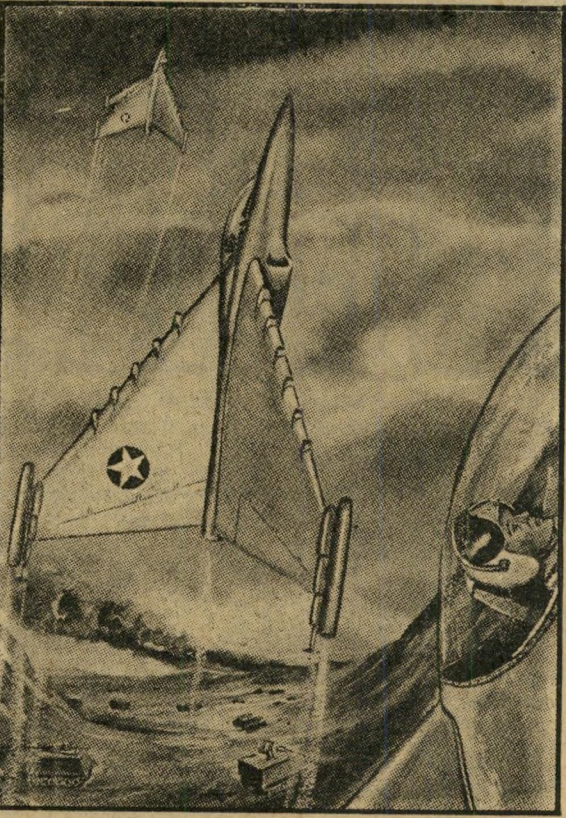
בצורה זו חוסלו בלילה אחד כמה מבסיסי-הטילים הסובייטיים. הסובייטיים לא יכלו להשיב לאמריקאים כגמולם. כי כאן נתגלה הפער במחשב הצבאי של שתי המעצמות. בעוד שהסובייטיים סמכו על הסודיות והחביאו את בסיסיהם באדמה, סמכו האמריקאים על הניידות. תחת לקבור את טיליהם הביניבשתיים בבסיסים תת-קרקעיים קבועים, הפכו אותם ליחידות ניידות, שעברו כמעט בכל יום ממקום למקום, ממקום-סתר אחד למשנהו, דבר שמנע התקפת-פתע מתוכננת עליהם.

מלחמה ללא חזית

כדי להעריך נכונה את פעולות-הקרב של ההתקפה התלת-מימדית יש להבין את השינוי העצום שחל בציווד האיש של החייל. ניידותו העצומה לא היתה אפשרית לולא חלה מהפכה בשטח זה.

במשך דורות רבים, העמיסו על החייל ציוד כבד. העומס האישי שהוטל עליו לא ירד מתקופת נפוליאון. אולם המומחים החלו מבינים כי חייל עייף ועמוס אינו יכול ללחום כהלכה. המדע הצבאי החל להוריד מנטל זה על-ידי הפחתת המשקל והקטנת הגודל של כל פריטי ציודו. בין השאר היה לחייל בשנת 1974:

- מקטורן משוריין, תפור היטב, עשוי מאריג פלאסטי קל, מחוסן מפני כדורים ורסיסים. היה זה הלבוש היקר ביותר מאז השריון של ימי-הביניים. הוא עלה אלף דולאר לאיש. אך מותו של החייל עלה יותר. בשנות ה-50, מחיר האמונים של חייל אחד הגיע ל-3200 דולאר, ומותו של חייל עלה לממשלה 21,300 דולאר. הנוק הנגרם ליעילות הצבאית על-ידי מותו של חייל גדול עד אין שיעור יותר. השריון נתן לחייל בטחון עצמי ואומץ.
- הקובע, שכיסה את כל הראש והגן עליו. הוא היה מצויד בשלל מכשירים אלקטרוניים. משרד זעיר ומקלט זעיר קיימו קשר רצוף בין החייל לבין כל שאר חברי יחידתו בשטח ובאוויר. מבלי שהיה צורך שאיש יראה את רעהו. כמו קובעי האבירים בימי הביניים, היה הקובע מצויד במגן-פנים, שהכיל משקפי-הגנה בפני ההקרנה והאור של התפוצצות גרעינית. עדשות אינפרא-אדומות הפכו את הלילה ליום. מגן-הפנים הכיל גם עדשות מיוחדות שבאו במקום המשקפת לראייה בטוח ארוך, ואפילו עדשות של משקפיים רגילים לנוזקים לכך. הקובע היה עשוי מטיטאניום קל. (בריג מייחס לקובע חשיבות כה מכרעת, שהוא קורא לחייליו "אנשי הקובע הגדול").
- ראדאר-כיס. שהזהיר את החייל בלילה מפני סכנה מתקרבת.
- מנות ברזל. בגודל מטבע אגורה, בין סוליות הנעליים. הסוליות עצמן החזיקו מעמד עד חמש שנים. בכל מגף נשא החייל חבילה של עזרה ראשונה, כי במלחמה הגרעינית, למד כל חייל לתת לרעהו ולעצמו טיפול רפואי ראשוני.

האספקה באה בטילי-ענק התוקעים אפס באדמה בתמונה טי"ז'ולק, המצויד בצנורות ובי רזים, המאפשרים תידולק הכוח תוך זקות מספר אחרי הנחיתה.

המטוסים המסוגלים להמריא ולנחות אנכית, ללא שדה-תעופה. משתמשים בזק כמי מרוי ראקטות ננסיות, משמש גם כארטיילריה. כז. המטוס נושא 800

הטילים יורשי הצנחנים, חיילים הירודים על היעד בטיל בליסטי. נחיתה הטיל מואסת על-ידי מצנחים ומנועי-האטה מיוחדים.

הטילים חיסלו את התקפת-הנגד הסובייטית. שרידי הכוח התוקף ניתקו את המגע והמריאו בהליקופטרים ששרדו לפליטה.

בינתיים נכנסו לפעולה גם הטילים הטאקטיים הסובייטיים. הם ירדו על כל מטרה אמריקאית מרוכזת שנתגלתה בשטח.

מפקד אמריקאי אחד הבחין בדבורים הסובייטיות שריחפו מעליו. הוא שידר אזהרה לכוח-ההכשל של יחדתו. היה זה מספר גיפים שנשאו ציוד אלקטרוני יקר — מכשירי קליטה ומוחות אלקטרוניים. מכשירים אלה קלטו את ההוראות שניתנו על-ידי המכשירים הסובייטיים לטילים המונחים שלהם. הם נכנסו למנגנון ההנחיה ו"בילבלו את המוח" של הטיל בשעת טיסתו. הם הסיתו אותו מדרכו והורידוהו במקום בלתי-מסוכן. מובן ששיטה זו היתה יעילה רק לגבי טילים מונחים, לא לגבי טילים בליסטיים, מן הסוג שפעל בסחה הביניבשתי.

הפלישה הגדולה לצפון אירופה לא נועדה לכבוש את השטח — אלא לחסל את הכוחות הסובייטיים בו. היא לא היתה אפשרית לולא נפתרה בעית ההספקה בצורה מקורית. הפיקוד האמריקאי גילה כי זול יותר לשגר אספקה בטילים גדולים, שכל אחד מהם טוב רק

- רימוני זכוכית קטנטנים, שפיוזו רסיסי זכוכית ומחטים זעירים. הם הרגו באמצעות הלם שנגרם על-ידי אלפי פצעים.
- חופרי-שוחות אוטומטיים — בזוקות קטנות ששלחו באדמה מיטעני-נפץ לחפירת שוחה אישית.
- מיכות-גאז, ללא זכוכית, מכיון שהיו עשויות כולן מתומר פלאסטי.
- מעילי-גשם שקוף, שהתקפל לגודל של סיגר, ושהגן גם בפני גשם רדיו-אקטיבי.
- שמיה ששימשה גם מעיל, שהתקפלה לגודל של ספר ושהיתה מתנפחת כמזרון-אוויר. סוג אחד של שמיה זו חומם באופן חשמלי, בעזרת סוללות-כיס זעירות.
- נשק אישי יחיד שבא במקום התחמקלע, הרובה והמקלע הקל והכבד גם יחד. קת הרובה היה פלאסטי, נשא בתוכו כדורים רוביניים. בסך הכל הכיל הרובה עצמו, במחסניתו השנונית, 86 כדורים. הוא היה תלוי על החזה, כתחמקלע סובייטי, כדי לשחרר את היריים. היה מחובר אליו מתקן קל לשיגור טילים קטנים נגד טנקים.

* פרשן העולם הזה, שתימצת את המחקר, נמנע מלהגיב על כמה מחולשותיו הבולטות. למשל: שגם הניידות של בסיס-טילים כזה מחייבת תיכנון ולוחז'מנים מדויק, הקבוע זמן ניכר מראש, שאת פרתיו אפשר לברר באמצעות המודיעין.